

РЕШЕНИЕ

№ 27267

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в
публично заседание на 25.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **6179** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Р. Ф. О. Х. З., ЛНЧ [ЕГН] , чрез адв. С. И. Ш., АК Х., против Решение № УПХ-96/27.03.2026 г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл.70, ал.1 във вр. с чл.13, ал.1, т. 1 и т.2 от ЗУБ, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отхвърлена като явно неоснователна молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Жалбоподателят прави възражения, че административният орган необосновано не кредитира изложената от него бежанска история. Счита, че административният орган е провел една формална процедура без да изясни фактите и да изследва действителната ситуация в А.. Твърди, че връщането в страната ще доведе до реална заплаха за живота му, а административният орган е анализирал бежанската му история тенденциозно. Смята, че са налице обстоятелствата визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ. Моли за отмяна на Решение № УПХ-96/27.03.2026г. на интервюиращ орган на ДАБ.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, явява се лично. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. С. Ш.. Моли обжалваното Решение № УПХ-96/27.03.2026г., на интервюиращия орган на Държавна агенция за бежанците при МС да бъде отменено като незаконосъобразно и постановено при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и необоснованост. Допуснати са от съда свидетелски показания на Л. Е., [дата на раждане] В тях се сочи, че същата е майка на

кандидата за международна закрила, живее от 25 години в Т. и се занимава с бизнес на територията на България. Твърди, че баща ѝ, дядо на Р. З., е бил комунист и кмет на града, поради което тя и синът ѝ, често са били обект на искане на подкуп от полицията в А.. Адв. Ш. изпраща писмени бележки, в които моли решението да бъде отменено като незаконосъобразно и неправилно, излага доводи в подкрепа.

Ответникът – интервюиращ орган на ДАБ при МС не се явява в съдебното заседание.

СГП също не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по молба за предоставяне на международна закрила с вх. № 304 от 10.03.2026 г. на РПЦ - Х. от Р. Ф. О. Х. ЗАДЕ от мъжки пол, [дата на раждане] в А., Б., гражданин на А., етническа принадлежност - азербайджанец, ЛНЧ: [ЕГН]. Личните данни на молителя са установени въз основа на представени документи. На основание чл. 70, ал. 1 от ЗУБ горецитираната молба е разгледана в ускорено производство.

Проведено е интервю с чужденеца на 13.03.2026 г.. По време на интервюто Р. Ф. О. Х. ЗАДЕ заявява, че на 25.02.2026 г. е напуснал легално А. с туристическа виза, издадена от румънското посолство в страната му. След това пътувал със самолет до С., а оттам дошъл до С. с автобус. В България е влязъл на 03.03.2026 г.

Чуждият гражданин мотивира молбата си за международна закрила с лични и криминални причини. Същият разказва, че от страна на държавата започнали да го притесняват и да искат пари от него. Нямамо никаква причина просто мислели, че семейството му е заможно, защото дядо му през последните години работел в общината. Заплашвали го и му казвали, че ако не плати, ще го вкарат в затвора. За пръв път му поискали подкуп през 2019 г. Притеснявали го държавни служители, работещи в полицията. Опитал се да подаде жалба в прокуратурата, но никой не му обърнал внимание, а заплахите се увеличили. През 2020 г. му омръзнало от тези проблеми и отишъл при майка си в Т.. Там пребивавал законно 5 години, но се оказало, че не можел да остане повече, трябвало да се върне в страната си, да живее една година там и после пак можел да отиде законно в Т.. Ако искал да получи пребиваване в Т. условието било да закупи жилище или да се ожени там. Върнал се в А. през юни 2025 г. като 10-15 дни всичко било спокойно. По-късно, обаче отново започнали проблеми с изнудване за пари от страна на полицейските власти така взел решението да напусне страната.

В административното производство е приложена Справка с рег. № МД-02-95/10.03.2026 г. относно Република А., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Видно от нея, според Решение №247/03.04.2024г. за приемане на Списък на сигурни страни на произход и на Списък на трети сигурни страни по отношение на търсеците закрила, Република А. е сигурна страна.

В хода на образуваното производство административният орган е констатирал наличие на основания по чл. 13, ал. 1 от ЗУБ и е приложил ускорена процедура. Постановил е решение № УПХ 96 /27.03.2026 г., с което е отхвърлил молбата на Р. Ф. О. Х. ЗАДЕ за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна. След анализ на личните причини, посочени в интервюто и преценка на данните от Справката за ситуацията в Република А. е стигнал до извода за липса на предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка, както и писмени доказателства и гласни доказателства чрез разпит на свидетел.

От Върховния комисариат за бежанците при Организацията на обединените нации (ВКБООН) не е получено писмено становище.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 31.03.2026 г., жалбата срещу него е подадена на 07.04.2026 г., в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При проверката за законосъобразност на акта, на основанията по чл. 146 от АПК, съдът счита, че оспореното решение е издадено на основание чл. 70 ал. 1 от ЗУБ от компетентен административен орган съгласно заповед № РД-05-27 от 14.01.2025г., в установената писмена форма с изложени мотиви от фактическа и правна страна. В производството не са допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива.

В случая административният орган е счел, че са налице предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, а именно, че чужденецът се позовава на основания извън предмета на закона и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Обсъдени са предпоставките по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от ЗУБ и е прието, че не са налице основания за предоставяне на статут.

Настоящата съдебна инстанция споделя извода на административния орган. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Жалбоподателят по време на интервюто посочва, че е бил арестуван, но не е съден или осъждан, не е имал проблеми с властите поради религиозната си и етническа принадлежност. Не членува в политически партии, никога не са му отправяни заплахи, никога не му е оказвано насилие. Сочи единствено за проблеми с полицейски служители, които го изнудват за пари. Правилно при данните от интервюто е прието, че чужденецът не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, при което е приложим чл. 13, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, достатъчно основание при липсата на предпоставките по чл. 8, съответно по чл. 9 от ЗУБ молбата за международна закрила да бъде отхвърлена като явно неоснователна.

Съвкупно преценени, данните сочат, че липсват реални основания за търсене на закрила при условията на ЗУБ, а опасенията от преследване посочени в хода на съдебното производство не са реални и обективни, а само с цел мотивиране на причини за подаване на молба за закрила, провеждане на производство по ЗУБ и удължаване на престоя на територията на страната. Свидетелските показания не променят този извод на съда, тъй като същите са противоречиви и настоящият съдебен състав не ги кредитира.

Относно статута на бежанец, обосновано и законосъобразно е прието, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г., нито посочените лични причини за напускане на страната по произход. Чужденецът също така не сочи реални действия на преследване, предприети спрямо него. Той не е бил

заплашван лично, нито пък насилван или изтезаван. Посочената от Р. Ф. О. Х. З. причина за напускане на страната му по произход, а именно изнудване от полицейски служители за пари не е свързана с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и затова не се оценява като релевантен мотив за предоставяне на статут на бежанец. Едновременно с това кандидатът не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване - изрично не заявява, че е осъждан и че е имал проблеми във връзка с етническата или религиозна си принадлежност. Фактите, които чужденецът посочва в бежанската си история не обосновават наличието на основателни опасения от преследване. Твърденията на лицето, че го заплашват полицейски служители и в един от случаите дори му е нанесен удар не са подкрепени с никакви доказателства, поради което може да се обоснове извод, че същите твърдения са представени единствено с цел получаване на международна закрила в Република България.

Не се установява кандидатът да е преследван заради религиозната си принадлежност. Той не е имал проблеми в тази връзка. Срещу него не е имало конкретни посегателства. Спрямо него не е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а опасенията му от евентуални бъдещи заплахи са неоснователни. Р. Ф. О. Х. ЗАДЕ не обосновава основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Спрямо него не е осъществено преследване по чл.8, ал.4 от ЗУБ. Поради липса на предпоставките за предоставяне на бежански статут по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, искането за предоставяне на бежански статут законосъобразно е отхвърлено като неоснователно.

Не са налице предпоставки за предоставяне и на хуманитарен статут. Няма данни, че жалбоподателят е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. От изложеното следва изводът, че Р. Ф. О. Х. ЗАДЕ не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал. 1 т.1 и 2 от ЗУБ.

По отношение на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ: В случая спрямо чужденеца не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила.

Наличието на заплаха по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ се установява, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Обстановката в Република А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на жалбоподателя е налице страх от преследване. Не е установено спрямо него да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От посочената справка не може да се направи обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

За жалбоподателя липсват предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

С оглед установеното в съдебното производство и във връзка с всички събрани доказателства, настоящият съдебен състав стига до извода, че лицето не е заинтересувано от получаването на международна закрила в Република България, а по-скоро в случая се касае за мигрант по икономически причини. Тези причини, обаче са извън приложното поле на ЗУБ.

По изложените съображения, жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена. Така мотивиран, Административен съд София град, I - во отделение, 86– ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на Р. Ф. О. Х. З., ЛНЧ [ЕГН] , чрез адв. С. И. Ш., АК Х., против Решение № УПХ-96/27.03.2026 г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението е окончателно на основание чл.85, ал.3 от ЗУБ.

СЪДИЯ: